

PROSLAVA PADA VIROVITICE 1944., TITOISTIČKI ANTIFAŠIZAM I BUDUĆA VLADAJUĆA KOALICIJA

MOŽE LI VLADAJUĆA KOALICIJA U VIROVITIČKO-PODRAVSKOJ ŽUPANJI I
BUDUĆA VLADAJUĆA NA DRŽAVNOJ RAZINI – HDZ, HSS, HSLŠ, HSP AS I BUZ -
SLAVITI S ONIMA KOJI SVOJE POBJEDE SLAVE NA HRVATSKIM GROBOVIMA?

Kad se pročita vijest da su *„predstavnici Zajednica udruga antifašističkih boraca i antifašista Virovitičko-podravске županije (UABA), Grada Virovitice i Virovitičko-podravске županije“*, (1) prvi put nakon 1990. godine obnovili tradiciju proslave tragičnog pada Virovitice 5. listopada 1944. godine kao tobožnjeg „Dana oslobođenja“, onda je gore postavljeno pitanje posve opravdano.

PROSLAVA U VIROVITICI

U Virovitici je ponovo zaigralo političko kozaračko kolo. Ovo političko kolo je na Gradskom groblju 5. listopada proslavilo 70. obljetnica pada Grada u ruke Titove Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije. Virovitičko-podravsku županiju su predstavljali zamjenik župana Igor Pavoković i tajnik Županijske skupštine Ivo Horvat. Na vijencu koji je položen u ime Županije piše *„Borcima NOR-a poginulim za oslobođenje Virovitice – VPŽ“*.

Vlado Jurić, predsjednik Zajednice udruga antifašističkih boraca i antifašista Virovitičko-podravске županije je govorio o značaju ponovnog obilježavanja datuma iz tzv. „Narodnooslobodilačke borbe“ i tom kontekstu istaknuo zanos *„generacija“* - valjda je mislio na komunističko-partizanske generacije Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije, njihove simpatizere i suradnike - koje su tobože gradile *„pravednije, dostojanstvenije i demokratskije društvo od svega do tada poznatog ... društvo ravnopravnih naroda i punih građanskih sloboda“*. (2)

To društvo je bila komunistička Jugoslavija u kojoj su komunisti proveli nedemokratsko i nepravedno gospodarsko razvlaštenje gospodarske elite: nasilno oduzimanje privatnog vlasništva ljudima koji su ga znali isticati i upravljati njime. Nije prošlo ni pedeset godina došlo je do nagle privatizacije. Ovo bi se moglo nazvati dvostrukim gospodarskim, moralnim i političkim stresom čije posljedice osjećamo i danas. Vlado Jurić očito ne razlikuje ili ne želi razlikovati komunističku strahovladu i političku slobodu, diktaturu i demokraciju; ne zna ili ne želi znati za sva stradanja hrvatskog i drugih naroda prouzročenih komunističkom strahovladom, stalnom „permanentnom revolucijom“, kako su jugoslavensko-komunistički „revolucionari“ sami nazivali svoje djelovanje i način vladavine. Nije im bilo dosta revolucijom doći na vlast, nego su stalno djelovali na revolucionaran način „permanentna revolucija“ profesionalnih revolucionara. Komunisti su i teoretski zastupali diktaturu proleterijata, dakle, diktaturu. Oni su se smatrali predstavnicima proleterijata, tj. radničke klase, koji imaju pravo na diktaturu. To je za njih bila demokracija.

To što su svoju diktaturu nazivali demokracijom bilo je obmanjivanje i samoobmanjivanje iza kojeg je stajao argument sile, „permanentna revolucija“ i „zaštita revolucionarnih tekovina“ do kojih se došlo puškom i sličnim sredstvima.

Vlado Jurić je u tako malo riječi uspio oživjeti obmanjivački titoistički jugoslavensko-komunistički duh. Najžalosnije u svemu tome je činjenica da su legitimitet i ohrabrenje ovom skupu dali predstavnici vladajuće koalicije u Virovitičko-podravskoj županiji.

Igor Pavoković, zamjenik župana Virovitičko-podravске županije je istaknuo da je *„ova država stvorena na temeljima antifašizma pa ponosno možemo dolaziti na ovakva mjesta i ovakve događaje“* (3). Kako su Hrvati devedesetih „ovu državu“ RH gradili na temeljima titoističkog antifašizma Pavoković nam kaže u sljedećoj rečenici: *„U Hrvatskoj je srušeno oko tri tisuće antifašističkih spomenika.“*

Dožupan Pavoković ističe da je u tom rušilačkom otklonu od titoističkog antifašizma Virovitica nešto posebno, nekakav izuzetak: *„Virovitica je jedan od rijetkih gradova u kojima je središnji spomenik*

antifašizmu sačuvan i iz Gradskog parka preseljen na Partizansko groblje.“ Nije odmah iz gradskog parka preseljen na Gradsko groblje, postojala je jedna duža međufaza. Kad je spomenuti spomenik bio uklonjen iz gradskog parka, graditelji RH na temeljima titoističkog antifašizma nisu znali kamo s njim, pa nakon godinu dana opet nisu znali kamo s njim, pa nakon godinu dana opet nisu znali kamo s njim itd. Momčad na vlasti se promijenila pa opet nisu znali kamo s njim, pa se momčad opet promijenila i ...

Da je titoistički antifašizam tako dobar temelj za državu kao što su mislili titoisti, Jugoslavija se nikad ne bi srušila i raspala. Svatko tko voli RH treba ga držati daleko od njenih temelja. Neovisna Republika Hrvatska nije stvorena na temeljima titoističkog antifašizma, nego usprkos njemu i protiv njega. Titoističkim antifašistima ni danas ne treba vjerovati, oni bi je i danas strpali u neku novu titoističku Jugoslaviju. Sve titoističko-antifašističke obmane, pa makar im vladajuća koalicija u Virovitičko-podravskoj županiji i buduća na državnoj razini davala legitimitet, samo su ružne uspomene iz prošlosti koje su politički štetne i opasne u sadašnjosti.

Zašto ova koalicija daje poticaj i snagu mišljenjima, naslovima i tekstovima kao što je ovaj objavljeni na internet portalu virovitica.info: „*Prvi put nakon 1990. obilježen Dan oslobođenja Virovitice od nacista*“?

(4) Kakvih nesretnih nacista? Virovitica je oslobođena od virovitičkih građana koji su branili svoj grad i o hrvatske vojske, od gradonačelnika Tome Kolara, kojeg su nakon montiranog procesa komunisti strijeljali i zapovjednika posade Virovitica pukovnika hrvatske vojske Zdenka Begića koji se nekoliko dana nakon dolaska u Viroviticu 18. rujna 1944. godina kao zapovjednik u ime Zapovjedništva posade Virovitica građanstvu obratio proglasom u kojem među ostalim stoji:

„U političkom pogledu imaju se razlikovati samo osobe, koje su za Državu Hrvatsku od onih, koji su protiv Države Hrvatske, bez obzira ne vjeru, shvaćanja i uvjerenja.

Svatko je dužan poštivati zakone i odredbe mjestnih vlasti te, poštivati osobnu čast i svetinju doma svakoga gradjenina...“ (5)

VIROVITICA JE OKRUŽENA MASOVNIM GROBNICAMA KRIŽNI PUT JE POČEO PRIJE BLEIBURGA

Šesti korpus Titove Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije je nakon pada Virovitice svojim ubojstvima hrvatskih vojnika i civila ovaj grad okružio masovnim grobnicama. Mnogi su odvedeni u zarobljeničke i kažnjeničke logore u Bilogoru. Došlo je do protjerivanja obitelji s „mađarskim i njemačkim“ prezimenima. Organizirano je pred Višim Vojnim sudom javno, namješteno, suđenje virovitičkom gradonačelniku Tomi Kolaru i Bijeloj gardi koju su prema pisanju Glasa Slavonije od 7. prosinca 1944. godine pod Mačekovim vodstvom organizirali istaknuti članovi HSS-a. Može se zaključiti da je to bilo suđenje Mačeku i HSS-u. Bilo je jasno da ustaše gube s Nijemcima, još je trebalo ukloniti Mačeka i njegovu stranku: „*Ne. Nema većeg zločinca od Mačeka i njegove klike*“, pisao je Stjepan Humel u spomenutom broju Glasa Slavonije pod naslovom **Suđenje Bijeloj gardi**. Komunisti su svoje protivnike jednostavno proglašavali velikim zločincima i tako rješavali svoj problem s njima.

Nakon pada Virovitice komunističko-partizanski huškači su se sami hvalili ubijanjem i strijeljanima i tako poticali na nova: „*Neprijatelj – ustaše i domobrani – je imao 500 mrtvih vojnika i oficira, a 400 ih je zarobljeno ... U borbama je ubijeno 500 neprijateljskih vojnika, 400 ih je pogubljeno.*“ (6) Ovako su se hvalile komunističko-partizanske „Vijesti“ od 11. listopada 1944. godine br. 130

Prema podacima 6 korpusa Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije u Virovitici je „*ubijeno 790 i zarobljeno 220 nepr. oficira i vojnika*“ Podatci o broju stradalih branitelja u Vijestima su približni onima koje navodi 6. korpus. Ni jedni ni drugi ne navode ranjene branitelje. Šesti korpus ne razlikuje ubijene i strijeljane.

Prema izvješću 12. divizije 6. korpusa Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije gubitci napadača „*u ljudstvu: 36 mrtvih, 189 ranjenih i 5 nestalih*“.

Broj poginulih branitelja u borbi sigurno nije niti polovicu od petsto. Većina ubijenih je ubijena izvan borbe.

Gledajući ove podatke o poginulim i ranjenim, nameću se pitanja: Kako to da su napadači na 36 mrtvih imali 189 ranjenih, a branitelji na 790 ubijenih nemaju niti jednog ranjenog? Budući da se glavnina branitelja organizirano i uspješno, pod Begićevim vodstvom probila iz grada, postavljaju se i pitanja: Tko su ubijeni? Odakle tako velik broj ubijenih? Odakle tako velika razlika u broju ubijenih branitelja i napadača? Da li se u Virovitici dogodio ratni zločin velikih razmjera? Može li se sve to i danas sakrivati i opravdavati promidžbeno-ideološkim frazama?

Budući da ratni zločin ne zastarijeva, ono što se dogodilo u Virovitici je posao za državnog odvjetnika, a ne za odavanje počasti počiniteljima.

IRONIČAN PODSMIJEH HRVATSKE POLITIKE

Ukidanja pokroviteljstva Sabora nad Spomenom na bleiburške žrtve je politički potez današnjeg titoističkog antifašizma iza kojeg stoji Vlada, Sabor i Predsjednik RH, institucije hrvatske države kojima su uspjeli ovladati.

Na štetu istine i pravednosti dosadašnja politika RH imala je više srca i više je suosjećala s komunističkim zločincima nego sa žrtvama komunističkog režima.

Osuda masovnih kršenja ljudskih prava „*od strane totalitarnih komunističkih režima*“ te „*sućut, razumijevanje i priznanje žrtvama tih zločina*“ koju je izrazila Rezolucija 1481 Vijeća parlamentarne skupštine Europe kao i Deklaracija Sabora o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka pretvorili su se u ironičan podsmijeh hrvatske vladajuće politike, jer se komunističke zločince poput Josipa Broza slavi i veliča, žive komunističke zločince štiti bojkotom sudskih postupaka, a žrtve potiskuje u zaborav.

Zašto vladajuća koalicija u Županiji i buduća vladajuća na državnoj razini nema snage da se potpuno ogradi od obmanjivačke ideologije titoističkog antifašizma već joj daje legitimitet, podršku i svoju političku snagu? Zašto ova koalicija svojim sudjelovanjem na ovakvim slavljinama ušutkava protivnike titoističkog antifašizma i dovode ih do malodušnosti, jer, ako ova koalicija svojom političkom snagom stoji iza ovakvih slavlja, borba mnogima izgleda uzaludna. Zašto ova koalicija svojom političkom snagom ušutkava glasove suprotne prikrivenom slavljenju Titova komunizma te time daje zamah i snagu crnim legendama koje ova obmanjivačka ideologija ne prestaje širiti o Hrvatima?

Zašto se ova koalicija hvata u političko kolo s onima koji na hrvatskoj tragediji i grobovima grade svoju slavu i slave svoje pobjede?

* * *

Bilješke:

- 1) Internet portal **virovitica.info**, 7. listopada 2014.
- 2) Internet portal **virovitica.net**, 8. listopada 2014.
- 3) isto
- 4) virovitica.info
- 5) i 6) Historia domus conventus viroviticiensis - Povijest župe i samostana Svetog Roka u Virovitici koju vode virovitički franjevci (Ova knjiga nije objavljena, bivši župnik i gvardijan Marko Malović mi je dozvolio uvid i u ovu knjigu i prijepis). Neki nepotpisani fratar je na str. 97-98-99 prepisao proglas kojim se Begić obratio građanstvu. On za Begićev proglas kaže da je „značajan“ U istoj knjizi je i prijepis iz komunističko-partizanskih „Vijesti“ od 11. listopada 1944. godine br. 130 kojeg koristim u ovom članku. Fratar nije napisao tko je pisac članka, a niti tko je izdavač spomenutih Vijesti.

Proglas

Zapovjedništvo posade Virovitica
Broj 258. – dne 18. rujna 1944.

Hrvatske oružane snage u Virovitici imaju u uskoj suradnji s gradjanstvom uspostaviti i očuvati red i poredak u gradu na temelju pravde, čovječnosti i razumne primjene zakona i propisa:

1. U političkom pogledu imaju se razlikovati samo osobe, koje su za Državu Hrvatsku od onih , koji su protiv Države Hrvatske, bez obzira ne vjeru, shvaćanja i uvjerenja.
2. Svatko je dužan poštivati zakone i odredbe mjesnih vlasti te, poštivati osobnu čast i svetinju doma svakoga gradjenina.
3. Svaka oblast ima svoj djelokrug i nema se pravo miešati u djelokrug drugih oblasti.
4. Nitko nema pravo vršiti ma kakve rekvizicije ili mimo volje vlasnika koristiti se njegovom imovinom ili ga upotriebiti prisilno na bilo kakav rad. Pravo na prednje, uz opravdane razloge, ima Kotarska oblast ili ovo zapovjedništvo.
5. Bez prisutnosti predstavnika župskog redarstva ili oružništva nitko ne smije vršiti uhićenja ili premetačine , osim ako se uhiti zločinac na djelu. O svakom uhićenju bilo gradjenskih ili vojnih osoba imade se u roku od jednog sata podnieti izvješće ovom zapovjedničtvu.
6. Gradjanske osobe, koje odgovaraju za krivično djelo, moraju biti samo u uzama župskog redarstva, a vojne samo u posadom zatvoru, te ni na kom drugom mjestu.
7. Pripadnicima oružanih snaga u njihovim opravdanim i zakonitim potrebama svatko je dužan izići u susret u svrhu zajedničke suradnje u jačanju sigurnosti grada.
8. Svaka osoba dužna je prijaviti odmah svaki prestup ili ma kakvo nasilje učinjeno ma od koga, dostavljajući istodobno i ime počinitelja.
9. U slučaju ma kakvih napadaja sa zemlje ili zraka, svatko, koji tom prilikom vrši pljačke i nasilje, bit će strijeljan na mjestu zločina.
10. Na nošenje i posjedovanje vojnog oružja imaju pravo samo osobe postrojene u odjelima za obranu grada. Sve pronadjeno oružje ima se predati ovom zapovjedništvu do 20. rujna 1944. Tko protivno radi, bit će lišen slobode i stavljen pred ratni sud.
11. Upozorava se svatko da će uhodarstvo širenje lažnih glasina i dijela sabotaže ma koje vrste biti kažnjeno po ratnom zakonu, - Ovo zapovjedništvo prvi i posljednji put poziva svakog gradjanina na zdušnu, složnu i svestranu suradnju oko očuvanja mira i reda u ovom gradu.

Za Poglavnika i dom spremni!

Zapovjednik-pukovnik
Begić v.r.

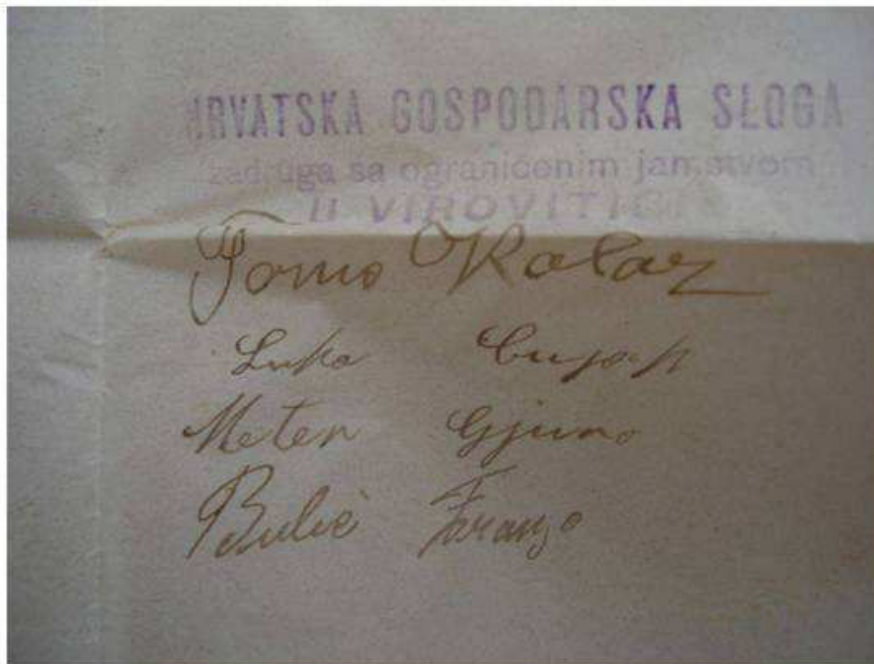
Dr. Josip Katanušić

Virovitica 2. srpnja 2008.

ZRINSKI ODBIO PREDATI SIGET, A TOMO KOLAR VIROVITICU!

Malo tko će od mladih, pa i onih sredovječnih Virovitičana nešto znati o Tomi Kolaru. Bio je aktivan političar u Virovitici između dva rata, u prvo vrijeme nezavisan, a potom, gorljivi pristaša HSS-e.

No, nije dopuštao da ga članstvo u stranci ograničava u njegovu pogledu na hrvatsku budućnost: bio je više za hrvatsku samostalnost.

Uspostavu hrvatske države 1941. godine, dočekao je, kao i ogromna većina Hrvata, s oduševljenjem. Po zanimanju je bio čizmar, no bavio se i poljoprivredom. Bio je pošten čovjek, radin i načitan, po prirodi bistar, markantne pojave, samopouzdan.

Jednom riječju prirodni autoritet, čovjek stvoren za vođu. Bio je svjestan trenutka u kojem se Hrvatska našla, zato se aktivno uključio u državne poslove: izabran je za gradonačelnika Virovitice.

Činio je samo dobro, nikome zlo; mislio je, samo da se Hrvatska održi, da prođe sa što manje žrtava; trebamo se svi uhvatiti za jedan štap; nije vrijeme za podjele. Tako je i postupao.

Partizani su jako dobro znali tko je i kakav je Tomo Kolar i koliki ugled uživa u narodu. Zato su ga htjeli pridobiti na svoju stranu, poručujući mu da preda grad. Stariji Virovitičani znaju da su poruke išle od i preko Virovitičana Ivana Šibla tada partizanskog komesara.

Tomo Kolar je odbio suradnju i predaju grada na milost i nemilost partizana. Kao da je slutio Bleiburg i križne putove stradanja hrvatskog naroda, koji će se dogoditi godinu poslije.

Vjernost svome narodu i hrvatskoj državi platio je glavom. Na suđenju Kolaru i drugim Virovitičanima (zvuči poznato, zar ne!) koje su partizani održali u Virovitici od 26.-29. studenoga 1944. godine, Tomo Kolar je osuđen na smrt i

svirepo pogubljen u rupama oko ciglane u Đulovcu. Za grob mu se ne zna. Njemu u počast – nakon uspostave samostalne hrvatske države – jedna uličica na periferiji Virovitice je nazvana njegovim imenom. Još nije kazana posljednja riječ o Tomi Kolaru, no definitivno se može ustvrditi da je Tomo Kolar primjer kako se brani svoj narod i svoj dom. Sve **presude** montiranih komunističkih procesa i partizanskih vojnih sudova mora se i **de iure** poništiti, a sve nevino osuđene rehabilitirati. To mora učiniti hrvatska država i njene institucije sukladno odluci br. 1481 Parlamentarne skupštine Vijeća Europe.

OGLAS

**Narodu Virovitičkog kotara
i grada Virovitice!**

Dana ~~26 XI 1944~~ održati će se u prostorijama Doma kulture, javno sudjenje 20-torice zločinaca, koji su po selima kotara Virovitice načinili mnoga zločesta: pljačke, ubijanja, paleža i tjeranja u logore nevinog naroda.

Poziva se narod sa cijelog kotara i grada Virovitice, da dođu kao živi svjedoci njihovih zločesta. Sav narod moći će da uzme učešća u dotazivanju svih nedjela, koja su načinjena u našim napacenim selima.

Krv nevinih vapi za osvetom za zločine, koje su oni počinili nad našim narodima. Neka znadu ubojice i paliluce, koji još pasuju, da će i oni doći pred nemilosrdni, ali pravedni narodni sud.

Živio pravedni narodni sud!
Smrt narodnim izdajicama!

Smrt faklami - sloboda narod!

U Virovici, dan 27. XI. 1944.

**Kotarski odbor NOF-a
za kotar Viroviticu.**

